ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΕΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΟ ΚΡΑΣΙ

Οἱ ὀχτὼ κοζάκοι ὁπλισμένοι μὲ λόγχες καὶ καβάλλα πάνω στὰ ταρ:αρικὰ ἄλογά τους μπῆκαν σ.ὸ χωριὸ Κρουῦ, φθάνοντας ἀπ' τὸ μεγάλο δρόμο. Χτύπησαν σὴν πόρτα τοῦ πρώτου σπιτιοῦ ποὺ βρῆκα, μπροστά τους, μὰ κανεὶς δὲν φάνηκε νὰ τοὺς ἀνοίξῃ. Βρόντησαν ἔπειτα κι' ἄλλες πόρτες. Οἱ χτύποι τους ὅμως τοῦ κάκου ἀντηχοῦσαν πένθιμα μὲς στὰ ἀδειανὰ σπίτια. Το μικρὸ χωριὸ ἦταν ἔρημο. Ἔτσι οἱ κοζάκοι προχωροῦσαν ὁλοένα, βλαστημῶντας. Ξαφνικά, σταμάτησαν. Μπροστά τους ἦταν ἕνα μικρὸ σπιτάκι μισοερειπωμένο. Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη. Ὁ καθένας μποροῦσε νὰ μπῆ σ' αὐτὸ ἀνενόχλητος. Ἀμέσως οἱ κοζάκοι μὲ τοὺς κόκκινους σκούφους πήδηξαν ἀπὸ τ' ἄλογά τους καὶ ζητωκρούγασαν τρεῖς φορές. Ἔπειτα μπῆκαν στὸ σπίτι. Ἦταν βράδυ καὶ μόλις μποροῦσαν νὰ ξεχωρίσο.ν, τὰ πράγματα μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὸ πρῶτο δωμάτιο ἦταν μιὰ τραπεζαρία ἄδεια. Τὸ δεύτερο μιὰ κουζίνα ἄδεια κι' αὐτή. Τὸ τρίτο ἕνα σαλόνι, ποὺ εἶχε μέσα ἕνα ξύλινο κρεββάτι καὶ μιὰ καρέκλα. Προχώρησαν ἀκόμη. Στὸ τελευταῖο δωμάτιο εἶδαν μιὰ γυναίκα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν καθισμένη στὴ μέση τοῦ δωματίου πάνω σ' ἕνα σκαμνί. Ἕνα μωρὸ βύζαινε σὴν ἀγκαλιά της. Μόλις οἱ κοζάκοι μπῆκαν μέσα, σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τοὺς κύτταξε μὲ τὰ σβυσμένα βλέμματά της.

— Οἱ κοζάκοι ! εἶπε.

Οἱ Ρῶσσοι τὴν κύτταξα , ἀκουμπῶντας τὰ κεφάλια τους πάνω σεὶς λόγχες τους. Ἕνα; παγωμένος ἀέρας ἔμπαινε ἀπὸ τὰ σπασμένα τζάμια, ὅλη γύρω ἦσαν πολὺ πένθιμα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ γυναῖκα ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ παιδί της.

— Γυναῖκα, δόσε μας νὰ πιοῦμε ! φώναξε τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς κοζάκους.

Κι' ἕνα; δεύτερος ἀμέσως ἐτανάλαβε :

— Νὰ πιοῦμε ! νὰ πιοῦμε !

Ἡ γυναῖκα ὅμως δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέση της. Κύτταξε μόνο τοὺς κοζάκους σὰν ὀνειροπαρμένη. Ἔπειτα σήκωσε τὸ μωρό της, τὸ κύτταξε λίγο στὸ πρόσωπο καὶ κατόπιν τὸ ξαναβαλε νὰ βυζάξῃ

— Νὰ πιοῦμε, εἶπε ἕνας ἄλλος κοζάκος πλησιάζοντάς την.

Κι' ἀμέσως ἄρχισαν νὰ φωνάζουν

Τὸν σκότωσαν οἱ κοζάκοι !...

— Θέλω νὰ δῶ τί ἔχεις κρύψει μέσα σὲ κεῖνο τὸ δωμάτιο !...

Ὁ Ἀλιμπὲ ἔπεσε ἀμέσως στὰ πόδια τοῦ Σὰχ Σοφὶ καὶ τὸν θερμοπαρακάλεσε, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ μὴν τοῦ πάρῃ τὸ πολυτιμώτερο πρᾶγμα ποὺ εἶχε στὸν κόσμο.

— Δὲν εἶνε σωστὸ καὶ δίκαιο, τοῦ εἶπε, νὰ χάσω τὸ μόνο μου θησαυρό. Πᾶρε μου ὅ,τι θέλεις, σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ μοῦ ἀφήσῃς ἐκεῖνα ποὺ ἔχω κλειδώσει μὲς στὸ δωμάτιο.

Ὁ βασιλιᾶς ἄρχισε τότε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ἀλιμπὲ εἶχε κρύψει ἐκεῖ μέσα τίποτα διαμαντικὰ καὶ χρυσαφικά, κλεμένα ἀπὸ τὸ βασιλικὸ θησαυρὸ ποὺ τοῦ ἔδωσαν νὰ φυλάξῃ. Καὶ ξαναδιέταξε τὸν Ἀλιμπέ, μὲ αὐστηρότερο τόνο, ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα : Τί νὰ κάνῃ τότε ὁ φτωχὸς ὁ Ἀλιμπέ ; Ἄνοιξε λοιπὸν τὴ διπλοκλειδωμένη πόρτα καὶ ὁ βασιλιᾶς καὶ οἱ συναγμένοι ἐκεῖ ἀκόλουθοί του εἶδανε τότε μὲ κατάπληξη ὅτι ὁ μόνος θησαυρὸς ποὺ βρίσκοταν ἐκεῖ, ἦταν ἡ φλογέρα καὶ τὰ τσοπάνικα κουρελλιασμένα ροῦχα τοῦ Ἀλιμπέ !...

— Αὐτὰ εἶνε, πολυχρονεμένε μου βασιλιᾶ, τὰ ἀπομεινάρια τῆς παλαιᾶς εὐτυχίας μου, εἶπε τότε ὁ Ἀλιμπὲ στὸ Σὰχ Σοφί. Αὐτός εἶνε ὁ μοναδικὸς θησαυρός μου. Μ' αὐτὸν γεννήθηκα καὶ μ' αὐτὸν θέλω νὰ πεθάνω ! Δὲν μοῦ χρειάζονται οὔτε διαμαντικά, οὔτε χρυσαφικά. Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ μεγαλείτερη εὐτυχία γιὰ κεῖνον ποὺ δὲν δηλητηριάσθηκε ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἄσκοπη πολυτέλεια τῆς βασιλικῆς αὐλῆς. Κύτταξέ τα, βασιλιᾶ μου, τὰ ροῦχα μου καὶ τὴ φλογέρα μου. Εἶνε παλιά, πολυμεταχειρισμένα. Ἐσένα δὲν σοῦ χρειάζονται. Μὴ μοῦ τὰ πέρνῃς...

Ὁ βασιλιᾶς κατάλαβε τότε πὼς ὁ Ἀλιμπὲ ἦταν ἀθῶος, τοῦ ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὸ λάθος,τὸν ἔκανε πρωθυπουργό του κ' ἔδιωξε ὅλους τοὺς αὐλοκόλακες ἀπὸ τὸ παλάτι του...

... Καὶ πρωθυπουργὸς ἀκόμα, ὁ Ἀλιμπὲ πήγαινε συχνὸ στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιο καὶ ξανάβλεπε μὲ συγκίνηση τὴ φλογέρα καὶ τὰ τσοπάνικα ροῦχα του, ποὺ τοῦ θύμιζαν τὰ παιδικά του χρόνια...

Πέθανε πολὺ γέρος, σεβαστὸς καὶ τιμημένος σ' ὅλο τὸ βασίλειο, χωρὶς ν' ἀφήσῃ καμμιὰ κληρονομιὰ στοὺς χωριανούς του, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αἰτία καὶ φύγουν ἀπὸ τὸ ταπεινό τους χωριό, μόλις πλουτίσουν, καὶ χάσουν τὴ μόνη ἀληθινὴ εὐτυχία : τὴν ἥσυχη ζωή, μακρυὰ ἀπὸ τὴν ψευτιὰ καὶ τὴν ὑποκρισία ποὺ βασιλεύουν στὶς μεγάλες πολιτεῖες.

ὅλοι μαζύ. Ἀπὸ τοὺς βραχνιασμένους λοιμοὺς τους ἔβγαιναν ἕνα σωρὸ βρισιές.

— Νὰ πιοῦμε ! Σοῦ εἴπαμε πὼς θέλουμε νὰ πιοῦμε.

Μὰ ἡ γυναῖκα δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε.

Τότε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔβαλε τὴ γροθιά του κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τῆς γυναίκας. Ἡ γυναῖκα καὶ πάλι δὲν κουνήθηκε... Σήκωσε μόνο τὰ μάτια της ψηλά,σὰν νὰ ζητοῦσε κάτι. Καὶ τέλος, κουνῶντας τὸ κεφάλι της, τοὺς εἶπε :

— Φύγετε, δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω τίποτα...

— Θέλουμε νὰ πιοῦμε ! ξαναφώναξαν οἱ κοζάκοι ἀγρι.εμένοι.

Τότε ἡ γυναῖκα σηκώθηκε, πῆρε στὴν ἀγκαλιά της τὸ μωρὸ καὶ βγῆκε ἔξω. Οἱ κοζάκοι τὴν εἶδαν νὰ φεύγῃ. Εἶδαν τὴ σκιά της πίσω ἀπὸ τὴ τζαμένια πόρτα. Ἔπειτα ἔσκασαν στὰ γέλια, σὲ κάτι γέλια ἀπότομα, πρόστυχα, χυδαῖα... Περιμένον σς, ἔρρ-ξαν μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ἡ πεδιάδα ἁπλωνότανε μέσα στὸ σκοτάδι ἔρημη.

***

— Νὰ κρασί ! ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ γεμάτη σαρκασμό.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὸ παιδὶ εἶχε γυρίσει. Ἀκούμπησε μιὰ κανάτα στὸ πάτωμα, ξαναγύρισε στὸ σκαμνάκι της καὶ κάθησε. Ἀμέσως οἱ κοζάκοι ρίχτηκαν στὸ κρασί. Ὁ πρῶτος ἔσκυψε, σήκωσε τὴν κανάτα κι' ἔφερε τὸ στόμα τὴς στὸ στόμα του. Πρὶν ὅμως ἀκόμη βρέξῃ τὰ διψασμένα χείλη του, κύτταξε τὴ γυναίκα, τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε, δίνοντάς της τὴ στάμνα :

— Νά πιές !...

Ἡ γυναῖκα κατάλαβε, σηκώθηκε, πῆρε ἕνα ποτῆρι καὶ τὸ γέμισε κρασί. Ἔπειτα ἤπιε, ἔχοντας τὰ μάτια κορφωμένα πάνω στοὺς ὀχτὼ στρατιῶτες.

Ἐκεῖνοι ζητωκραύγασαν. Ἔτσι ἤπιε ὁ πρῶτος κοζάκος, ἤπιε κι' ὁ δεύτερος. μὰ ὁ τρίτος, ὅταν ἦρθε ἡ σειρά του, δίστασε καὶ πλησιάζοντας τὴ γυναίκα, τῆς εἶπε:

— Νὰ πιῆ κι' αὐτό !

Κι' ἔδειξε τὸ παιδί της.

Ἡ γυναῖκα τράβηξε τὸ μωρὸ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της κι' ἔπειτα σταγόνα, σταγόνα τοῦ ἔδωσε νὰ πιῆ κρασὶ ἀπ' τὸ ποτῆρι ποὺ τῆς παρουσίασε ὁ στρατιώτης.

Οἱ κοζάκοι παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις της. Σὰν ἤπιε τὸ μικρό, ἡ μητέρα του τὸ ἔβαλε πάλι νὰ βυζάξῃ. Τοτε ἀδίστακτα ὁ τρίτος κοζάκος ρούφηξε τὸ κρασί. Ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος, ὁ ἕκτος, δὲν ἔχασαν καιρό. Ὁ ἕβδομος ὅμως πρότοῦ πιῆ, πλησίασε τὴ νέα γυναίκα καὶ τῆς σήκωσε τὸ κεφάλι. Τὰ ροζιασμένα δάχτυλά του ψηλάφισαν τὸν κάτασπρο,σὰν τὸ χιόνι, λαιμό της, καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ στῆθος.σὰν νὰ ζητοῦσαν κάτι. Ἐκεῖ βρῆκε τὸ χρυσό της μενταγιόν,ποὺ κρεμότανε ἀπὸ μιὰ χρυσῆ ἁλυσσίδα. Ὁ κοζάκος ἄνοιξε καὶ εἶδε μέσα τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ.

— Ζήτω !... οὔρλιαξαν κι' οἱ ὀχτὼ ἄνδρες ἐμπαικτικὰ ἀναγνωρίζοντας στὴν εἰκόνα ἕνα στρατιώτη τοῦ αὐτοκράτορος, ἕναν ἐχθρό τους.

— Ὁ ἄντρας μου...τοὺς εἶπε ἐκείνη. Λοχαγὸς τοῦ πρώτου σώματος τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἔ·ας ἀπὸ τοὺς ὀχτὼ κοζάκους πῆρε βλασημῶντας τὸ μενταγιὸν ἀπ' τὸ σύντροφό του γιὰ νὰ τὸ κυτάξῃ.

— Πέθανε, ἐξακολούθησε ἡ γυναῖκα, στὶς πρῶτες μάχες τῶν συνόρων.

Κι' ἔπειτα ψιθύρισε παράξενα :

—...Τὸν σκότωσαν οἱ κοζάκοι !...

Ὁ ἕβδομος ἄδειασε κι' αὐτὸς τὸ ποτῆρι του μονορούφι. Ἦρθε τέλος κι' ἡ σειρὰ τοῦ ὀ,δόου γιὰ νὰ πιῆ. Αὐτὸς πλησίασε στὴν κανάτα κι' ἔρριξε μιὰ ματιά. Ἔπειτα γλυκοχαμογέλασε τῆς γυναίκας ποὺ κρατοῦσε πάντα τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της. Τὸ ἀνοιχτὸ κορσάζ της ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ ὡραῖο στῆθος της... Ὁ στρατιώτης ἔκανε ἕνα βῆμα...ἀλλὰ σὰν νὰ δίστασε, σὰ νὰ φοβήθηκε, ὀπισθοχώρησε πάλι καὶ ρίχτηκε στὸ κρασί. Ἤπιε κι' ἔπειτα κοιμήθηκε.

***

Ἡ νύχτα ἐκείνη ἦταν χωρὶς ἄστρα. Ἡ γυναῖκα ἐξακολουθοῦσε νὰ νανουρίζῃ τὸ μικρό της, ὥς που ἕνας βαρὺς ὕπνος σφράγισε τὰ μάτια της.

Μὰ κ' οἱ κοζάκοι ἀπκοιμήθηκαν πρὶν ἀπ' αὐτήν.

Ἕνα ροχάλισμα περίεργο, σὰν ρόγχος θανάτου ἀκουγότανε τώρα μέσα στὸ σπίτι, στῆς νύχτας τὴ σιωπή. Ἕνας ρόγχος ἀπαίσιος. Κ' ἡ ὥρα περνοῦσε, περνοῦσε... Ἔφτασε τὸ πρωΐ... Μὰ κανένας δὲν ξύπνησε πειά.

Ἡ γυναῖκα, τὸ παιδὶ καὶ οἱ ὀχτὼ κοζάκοι ἦσαν νεκροί !...

ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΕΣ